

„V BARVĚ“ - František Hanáček 2019

Příběh umění, Františka Hanáčka, je příběhem o hledání a nalézání osobní, duchovní a tvůrčí svobody, která, přes veškerou nepřízeň života, vyvěrá na povrch a stává se, zhmotněna v artefakt, potěchou nejen pro tvůrce, ale i pro jeho obecenstvo. František Hanáček získává přízeň svých diváků prostřednictvím tvorby, která působí energicky a bezprostředně. Má za sebou pevný základ studia klasických a moderních malířských a kreslířských postupů. František Hanáček programově hledá nové přístupy k tvorbě, v rámci vlastní „mikrohistorie“ umění. Ty upřednostňuje před vytvářením kontinuálního a snadno rozpoznatelného malířského rukopisu. Pád bipolárního světa po roce 1989 mu umožnil sít plnými doušky do té doby nesnadno přístupné informace o malbě na západě polokoule. Nadchl se výdobytky klasické moderny a amerického abstraktního expresionismu, které (pro současnost snad poněkud anachronicky) rozpracovává v době pozdní postmoderny. Ta citaci a apropiaci přijímá jako organický a legitimní prvek i té nejvyšší tvorby. Hanáček, citující, v době postmoderní, modernu, tak dostihuje, díky svému upřímnému studiu a zálibení v moderně, kvalit, které by bylo možno nazvat „metamoderní“.

Výstava „V barvě“ představuje nejaktuálnější Hanáčkovu tvorbu, inspirovanou kubistickými formami a expresivní abstrakcí, představenou v dílech tvořených technikou „drippingu“ (lití). Kubizující díla odkazují k osobnosti, které si Hanáček v dějinách umění cení nejvíce, k Pablovi Picassovi, ale i k zárodkům kubismu, které spatřuje v Cezanově odkazu. Lité malby mají svůj ideový základ v akcích Jacksona Pollocka. Hanáček ve své současné tvorbě neřeší problematiku námětu, nýbrž barvy a prostoru, s přihlédnutím ke kaligrafickým hodnotám děl. Ta se rodí v horizontální poloze, na podlaze atelieru. Nositelem výtvarné hodnoty je expresivní skvrna, či linie, která v rozhovoru s, až miroovským, principem oživlého bodu, vytváří efektní kompozice s absolutně abstraktní výpovědí. Ačkoli v soukromí dílům Mistr dává rorschachovsky dedukované názvy. („Tanečnice“ apod.)

Po zvážení, se František Hanáček rozhodl současnou výstavu, myslím šťastně, obohatit pracemi se sakrální, christologickou, tematikou z druhé poloviny 90. let. V tomto srovnání se zřetelně vyjevuje síla Hanáčkovy duha v expresivní, v strukturalitě a zároveň v duchu výstavy, jeho, až úlevné, směřování ke zjednodušení a zprůzračnění výtvarného projevu, pod heslem „čím méně tím lépe“.

Nejnovější výstava, Františka Hanáčka, chce současného diváka oslovit především gestem barevné skvrny, či linie a jejího chování v abstraktním prostoru, s důrazem na prostou barevnost, odvozenou od barevné citlivosti a vnímavosti modernistických a abstraktně expresionistických postupů. Divákovu vnímání je předložena hostina barevných škál v originálních skladbách, ale i v citacích významných autorů (Špála, Miró, Pollock).

Vystavením tří cyklů maleb nabývá výstava „V barvě“ až symbolické trojúhelné stability a představuje autora v práci, která je pro něj typická. František Hanáček tvořil a tvoří uzavírajících se cyklech. Ty mu dovolují do důsledku a koncentrovaně prostudovat a rozvinout možnosti stylu, který je aktuálně středem jeho zájmu a přetavit jej tvorbou v dílo, které je mimořádné svým rozsahem. (František Hanáček k dnešku vytvořil na 8 500 pláten a 14 000 kreseb). Dílo, které vzdává poctu Hanáčkovu největšímu idolu, Pablovi Picassovi a nejoblíbenější barvě – pařížské modři.

Petr Němec 2019